

[Aksel Larsen.]

aggressivt øjemed, besat og hærget vort land? Var der nogensinde større tysk troppekonzentration syd for vor grænse, nemlig i Slesvig-Holsten, end i dagene forud for den 9. april 1940? Det er en følelsessag, når vi her i Danmark siger: „Aldrig mere en 9. april!“; men det er også — og i allerhøjeste grad — en forstandssag. Skete overfaldet den 9. april ikke netop på trods af tyske garantier og på trods af den højtidelige ikke-angrebspagt, som Danmark efter tysk forslag var gået ind på?

Den tyske militarisme kender vi, den frygter vi. Den er ikke ensbetydende med det tyske folk — og da slet ikke med Tysklands arbejderklasse. Bliver Vesttysklands oprustning til virkelighed, da sker det på trods af tysk arbejderbevægelse, da sker det, fordi de tyske militarister, i forbund med de vestlige stormagters statsledere, vil gennemtvinge den. Herom vidner den udtalelse, som den 7. oktober i år blev fremsat af formanden for Vesttysklands socialdemokrati, Erich Ollenhauer, der krævede firemagtsforhandlinger på det sidst af udenrigsminister Molotov i Berlin foreslåede grundlag og erklærede, at først hvis disse fornyede firemagtsforhandlinger mislykkedes, kunne han tænke sig at godkende en vesttysk oprustning.

Jeg ved naturligvis ikke, om det var forstanden eller følelsen, der rådede hos statsministeren, da han på et møde i Odense den 28. september 1952 udtalte følgende, som jeg gerne vil have lov til at citere efter „Social-Demokraten“s referat:

„At gennemtvinge en øjeblikkelig tysk deltagelse i den vestlige verdens forsvarsmæssige samarbejde med den tyske arbejderklasse som modstander heraf, fordi den ønsker enhver mulighed for Tysklands genforening undersøgt til bunds først, er ikke nogen klog politik.“

Så vidt statsministeren i talen i Odense i september 1952!

Men jeg ved, at fagforeningskongressen i Vesttyskland for få dage siden, nemlig den 9. oktober, med 391 stemmer mod 4 vedtog en udtalelse, hvori det hedder — jeg beder om tilladelse også til dette og endnu et par korte citater:

„Vi modsætter os remilitariseringen af Vesttyskland, så længe vestmagterne og

Bonnregeringen ikke har udnyttet hver eneste mulighed, som har til formål at tilvejebringe forståelse mellem nationerne og forenelse af Tyskland. For Vesttysklands indre udvikling betyder den i London fastsatte genoprustning af Vesttyskland og oprettelsen af en vesttysk hær en fare for skabelsen af en militaristisk autoritær stat, som kan betyde en afslutning på den tyske arbejderbevægelses anstrengelser for skabelsen af et politisk, socialt og økonomisk demokrati.“

Denne udtalelse fra den tyske fagforeningskongres skulle det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) mærke sig — han, der talte om, at man ville gøre tysk demokrati en bjørnetjeneste, hvis man sagde nej til tysk genoprustning.

Londonplanen slår portene op for en vesttysk genoprustning, for legal genskabelse af en stærk og aggressiv tysk militarisme og lukker af for mulighederne for i en overskuelig fremtid at forene Tyskland. Det er rent ud sagt latterlige ord, hvormed man forsøger at indsukre den bitre giftpille, når man, som udenrigsministeren, siger, at denne såkaldte løsning af det vesttyske problem bør indebære en mulighed for, at der senere kan tilvejebringes en på frie valg baseret ordening af hele det tyske spørgsmål. Udenrigsministeren vil jo godkende planen om, at den vesttyske forbundsregering skal betragtes som den eneste frie og lovligt etablerede tyske regering, der er bemyndiget til at tale på Tysklands vegne. Dette betyder, at man kun vil gå med til Tysklands genforening på betingelse af, at hele Tyskland oprustes i tilknytning til Bruxellestraktaten og som medlem af den mod Sovjetunionen vendte Atlantpagt. Brug dog også forstanden, hr. udenrigsminister! Gøres denne politik til virkelighed, må realiteten blive, at Tysklands enhed bliver umuliggjort indenfor et længere tidsrum — medmindre militaristerne i Vesttyskland får lov at følge deres revanchegale lyster og magt til at tilvejebringe den ved militær aggression.

Hvad bliver der tilbage af alt det, man her har sagt til anbefaling af den tyske oprustning og Vesttysklands optagelse i Atlantpagten? Der bliver forklaringen om, at Danmark ikke kan benytte sin vetoret i NATO, for vi kan da ikke som eneste land